

2. Przyrostek ten dodawał się do Rzeczowników wszystkich trzech Deklinacyi, i to zawsze do Źródłosłowu:

W Deklin. I tylko w *Sing.* a) jako *Dat.* θύρῃσι, przede drzwiami, βίῃσι, przemocą, ἀγλαΐῃσι πεποιθώς, w dzielność ufny; b) jako *Gen.* ἀπὸ νευρῆσιν ἰάλλειν, z cięciwy puścić, ἐξ ἐδνῆσι θυρεῖν, z lóža skoczyć.

W Deklin. II. w *Sing.* i *Plur.*, gdzie forma ta, na ὄφιν zakończona, zawsze jest *Paroxytonowana*: a) jako *Dat.* θαυροῖσιν, ze łzami, θεοῖσιν, przed bogami; b) jako *Gen.* ἀπὸ (ἐκ) πασσούλοφιν, z kolka, ἐκ θεοῖσιν, z bogów, ἀπ' ὀστεῶφιν, z kości.

W Deklin. III. prawie tylko w *Plur.*, i tylko mała liczba Rzeczowników niejakich na ος (G. εος) łączyła się z tym przyrostkiem, jako też κοτυληδών i ναῦς, np. κοτυληδονοῖσιν (z pośredniem ο) i ναῦσι. Rzeczowniki na ος zmieniają to ος na ες, ponieważ to jest forma Źródłosłowa, np. ὄχεσφι(ν), σὺν ὄχεσφιν, κατ' ὄρεσφι, ἀπὸ, διὰ, ἐκ στήθεσφιν.

Rozdział Drugi.

O Przymiotniku i Imiesłowie.

Uwagi ogólne.

§. 60.

1. Podług zakończeń rodzajowych dzielą się Przymiotniki Greekie na trzy klasy:

- a) Przymiotniki o trzech zakończeniach, t. j. takie, które na każdy z trzech rodzajów mają osobne zakończenie, np. καλός, καλή, καλόν, piękny, a, e. Do tych należą także wszystkie Imiesłowy.
- b) Przymiotniki o dwóch zakończeniach, t. j. takie, które na rodzaj męski i żeński jedno wspólne mają zakończenie, a drugie na rod. nijaki, np. σώφρων, rozsądny i rozsądna, σῶφρον, rozsądne.
- c) Przymiotniki o jednym zakończeniu, t. j. takie, które jedno tylko mają zakończenie na rodzaj męski i żeński, rzadko to samo na rod. nij., np. φηάς, zbiegły i zbiegła.

2. Deklinacya Przymiotników i Imiesłowów bardzo mało się różni od deklinacyi Rzeczowników, jak to zobaczymy niżej. Tu uważamy tylko, że *Vocat.* Imiesłowów męskich Deklinacyi III. zawsze równy jest *Nominatiwowi* (§. 49 B. Uw.).

O Akcencie Przymiotników i Imiesłowów.

§. 61.

Akcent Przymiotników zgadza się w ogóle z akcentem Rzeczowników. Wyjątki są następujące:

1. W rodzaju żeńskim zatrzymują Przymiotniki i Imiesłowy akcent na tej samej zgłosce, na której spoczywa w rod. męskim; chyba że się natura ostatniej zgłoski temu sprzeciwia, np. καλός, καλή, καλόν; κοῦφος, κούφη, κοῦφον;